

beste venn og hans familie til et åpent hus i menigheten i Buenos Aires. Jeg skal lese fra et brev jeg nettopp har fått, som forklarer Joshuas invitasjon og trofaste oppfølging:

“Med noen få minutters mellomrom løp [Joshua] ut til porten for å se om de kom. Han sa at han visste de ville [komme].

Det begynte å bli sent, og Joshuas venn kom ikke, men Joshua ga ikke opp. Han sjekket trofast porten med få minutters mellomrom. Det var på tide å begynne å sette bort ting da Joshua begynte å hoppe opp og ned og bekjentgjøre: ‘De er her! De er her!’ Jeg så opp, og fikk se en hel familie nærme seg kirken. Joshua løp ut for å hilse på dem, og klemte vennen sin. Alle kom inn og så ut til å ha stor glede av åpent hus. De tok med seg noen hefter og tok seg god tid til å bli kjent med noen nye venner. Det var flott å se denne lille guttens tro og å vite at Primær-barn også kan være misjonærer.¹¹

Det er mitt vitnesbyrd at når vi arbeider sammen, søker den ene, inviterer og følger opp med tillit og tro, vil Herren smile til oss, og hundretusener av Guds barn vil finne mening og fred i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Måtte Herren velsigne oss alle sammen i vår innsats for å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Det ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 115:4.
2. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 200.
3. *Forkynn mitt evangelium*, 1.
4. Apostlenes gjerninger 3:1–8; uthevelse tilføyd.
5. Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen,” *Liahona*, nov. 2013, 4.
6. Matteus 9:37–38.
7. Lære og pakter 1:20.
8. Lære og pakter 88:81.
9. Lære og pakter 62:3.
10. Lære og pakter 84:61.
11. Personlig brev, 10. mars 2014.

Av Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap

“Frykt ei, jeg er med deg”

Når vi utvikler større tro og tillit til Herren, kan vi få tilgang til hans kraft til å velsigne og frelse oss.

Få følelser kan sammenlignes med dem som er forbundet med å bli foreldre. Ingenting er skjønnere enn å motta et dyrebart barn rett fra himmelen. En av mine brødre opplevde denne følelsen på en spesielt gripende måte. Hans første lille sønn ble født for tidlig, og veide bare 1300 gram. Hunter tilbragte sine to første måneder av livet på intensivavdelingen for nyfødte på sykehuset. Disse månedene var en følelsesladet tid for hele familien, idet vi håpet og ba Herren om hjelp.

Lille Hunter var så avhengig av hjelp. Han kjempet for å oppnå styrken som er nødvendig for å leve. Den sterke hånden til hans kjærlige far tok ofte sønnens bittelille hånd for å oppmuntre sitt sårbare lille barn.

Slik er det også med alle Guds barn. Vår Fader i himmelen strekker seg ut til hver enkelt av oss med sin uendelige kjærlighet. Han har makt over alle ting og ønsker å hjelpe oss å lære, vokse og vende tilbake til ham. Dette definerer Faderens hensikt – “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.”¹

Når vi utvikler større tro og tillit til Herren, kan vi få tilgang til hans kraft til å velsigne og frelse oss.

Mormons bok vever dette vakre temaet om Herrens kraft til å befri Herrens barn, inn i alle dens sider. Nephi nevnte den først i bokens aller første kapittel. I vers 20 leser vi: “Men se, jeg, Nephi, vil vise dere at Herrens milde barmhjertighet er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro, for å gjøre dem så mektige at de har makt til befrielse.”²

For mange år siden lærte jeg på en svært personlig måte å kjenne sannhetene som uttrykkes i dette verset. Jeg ble klar over hvor nær vår himmelske Fader virkelig er, og hvor gjerne han vil hjelpe oss.

En kveld da det begynte å bli mørkt, kjørte jeg sammen med barna mine da jeg la merke til en gutt som gikk langs en øde veistrekning. Etter å ha kjørt forbi ham, fikk jeg en klar tilskyndelse om at jeg skulle kjøre tilbake og hjelpe ham. Jeg var imidlertid redd for at det kunne skremme ham om en fremmed stoppet ved siden av ham om kvelden, så jeg kjørte videre. Den sterke tilskyndelsen kom igjen med disse ordene i mitt sinn: “Gå og hjelp gutten!”

Jeg kjørte tilbake til ham og spurte: “Trenger du hjelp? Jeg fikk en følelse av at jeg skulle hjelpe deg.”

Han snudde seg mot oss, og med tårer strømmende nedover kinnene sa han: "Vil du? Jeg har bedt om at noen ville hjelpe meg."

Hans bønn om hjelp ble besvart med den inspirasjon som kom til meg. Denne opplevelsen av å motta en så klar veiledning fra Ånden, gjorde et uforglemmelig inntrykk som fortsatt preger meg.

Og nå, etter 25 år og ved mild barmhjertighet, fikk jeg igjen for første gang kontakt med denne gutten for noen måneder siden. Jeg oppdaget at opplevelsen ikke bare er min historie – det er hans historie også. Deric Nance er nå far og har sin egen familie. Han har heller aldri glemt denne opplevelsen. Den hjalp oss å legge en grunnvoll av tro på at Gud hører og besvarer våre bønner. Begge har brukt den til å lære våre barn at Gud våker over oss. Vi er ikke alene.

Den kvelden hadde Deric vært på en aktivitet etter skoletid, og hadde ikke rukket den siste bussen. Som

ung tenåring var han sikker på at han kunne komme seg hjem, så han begynte å gå.

En og en halv time var gått da han vandret langs den øde veien. Fortsatt flere kilometer hjemmefra, uten et hus i sikte, var han redd. I fortvilelse gikk han bak en grushaug, gikk ned på sine knær og ba vår himmelske Fader om hjelp. Bare noen minutter etter at Deric kom tilbake til veien, stoppet jeg for å gi ham den hjelpen han ba om.

Etter alle disse årene sier Deric nå: "Herren var oppmerksom på meg, en spinkel og korttenkt gutt. Og til tross for alt annet som foregikk i verden, var han klar over min situasjon og elsket meg nok til å sende hjelp. Herren har besvart mine bønner mange ganger siden denne øde veistreknin-gen. Svarene hans er ikke alltid like umiddelbare og tydelige, men at han er oppmerksom på meg er like tydelig i dag som det var den ensomme kvelden. Hver gang livets mørke skygger legger seg over min verden, vet jeg

at han alltid har en plan for å bringe meg trygt hjem igjen."

Slik Deric sa, blir ikke alle bønner besvart like raskt. Men vår Fader kjenner oss virkelig og hører bønnene i vårt hjerte. Han utfører sine mirakler én bønn om gangen, én person om gangen.

Vi kan stole på at han vil hjelpe oss, ikke nødvendigvis på den måten vi ønsker, men på den måten som best vil hjelpe oss å vokse. Det kan være vanskelig å underkaste seg hans vilje, men det er avgjørende for å bli som ham og finne den fred han tilbyr.

Vi kan føle det slik C. S. Lewis beskrev: "Jeg ber fordi jeg ikke kan hjelpe meg selv... Jeg ber fordi behovet er der hele tiden, både når jeg er våken og når jeg sover. Det forandrer ikke Gud. Det forandrer meg."³

Det er mange beretninger i Skriftene om dem som har satt sin lit til Herren og har blitt hjulpet og befridd av ham. Tenk på den unge David, som unnslopp den visse død ved den mektige Goliats hånd, ved å stole på Herren. Tenk på Nephi, hvis bønner til Gud i tro bragte befrielse fra hans brødre som søkte å ta hans liv. Husk unge Joseph Smith, som ydmykt søkte Herrens hjelp. Han ble utfridd fra mørkets makt og fikk et mirakuløst svar. Hver av dem opplevde reelle og vanskelige utfordringer. Hver av dem handlet i tro og satte sin lit til Herren. Hver av dem mottok hans hjelp. Og i vår tid blir Guds kraft og kjærlighet fortsatt tilkjennegitt i hans barns liv.

Jeg har sett det nylig i livet til de trosfylte hellige i Botswana og Zimbabwe. På et faste- og vitnesbyrds møte i en liten gren følte jeg ydmykhet og inspirasjon da jeg hørte manges vitnesbyrd – både barn, ungdom og voksne. Alle formidlet et sterkt vitnesbyrd om tro på den Herre Jesus Kristus. Med utfordringer og

vanskelige omstendigheter rundt seg, lever de hver dag ved å sette sin lit til Gud. De erkjenner hans hånd i sitt liv og uttrykker det ofte med ordene “Jeg er så inderlig takknemlig til Gud.”

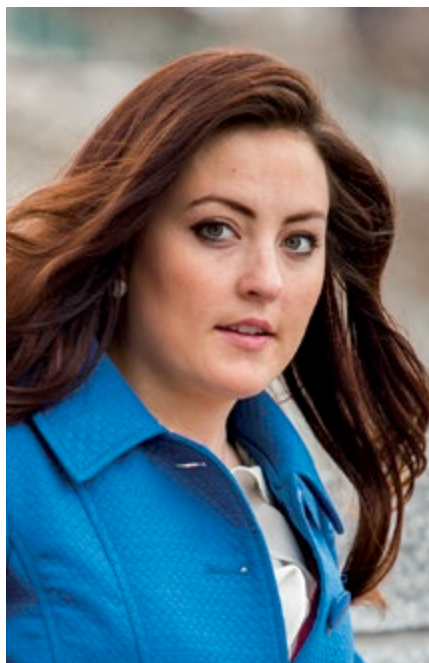
For noen år siden viste en trofast familie medlemmene av vår menighet denne samme tilliten til Herren. Arn og Venita Gatrell levde et lykkelig liv da Arn ble diagnostisert med aggressiv kreft. Prognosen var overveldende – han hadde bare noen få uker igjen å leve. Familien ønsket å være sammen en siste gang. Så alle barna kom, noen langveisfra. De hadde bare 48 dyrebare timer å tilbringe sammen. Familien Gatrell valgte nøye ut det som betydde mest for dem – et familiebilde, en familiemiddag og en sesjon i Salt Lake tempel. Venita sa: “Da vi kom ut fra templet, var det siste gang vi noensinne ville være sammen i dette liv.”

Men de dro med vissheten om at det finnes så mye mer for dem enn bare dette liv. På grunn av hellige tempelpakter, har de håp om Guds løfter. De kan være sammen for evig.

De neste to månedene var fylt med flere velsignelser enn jeg kan fortelle om. Arn og Venitas tro og tillit til Herren vokste, noe som kommer til uttrykk i Venitas ord: “Jeg ble båret. Jeg lærte at man kan føle fred midt i forvirring. Jeg visste at Herren våket over oss. Hvis man stoler på Herren, kan man virkelig overvinne alle livets utfordringer.”

En av døtrene deres tilføyde: “Vi så våre foreldre og deres eksempel. Vi så deres tro og hvordan de taklet det. Jeg ville aldri ha bedt om denne prøvelsen, men jeg ville aldri ha vært den foruten. Vi var omgitt av Guds kjærlighet.”

Arns bortgang var naturligvis ikke utfallet familien Gatrell hadde håpet på. Men krisen deres var ingen troskrise. Jesu Kristi evangelium er ingen huskeliste over ting å gjøre. Det er noe som lever i vårt hjerte. Evangeliet er “ingen byrde, det er vinger”.⁴ Det bærer oss. Det bar familien Gatrell. De følte fred midt i uværet. De holdt fast i

hverandre og i tempelpakter de hadde inngått og holdt. De vokste i sin evne til å stole på Herren, og ble styrket av sin tro på Jesus Kristus og hans forsonende kraft.

Uansett hvor vi befinner oss på disippelens vei, uansett hva våre bekymringer og utfordringer måtte være, er vi ikke alene. Dere er ikke glemte. I likhet med Deric, de hellige i Afrika og familien Gatrell, kan vi velge å strekke oss etter Guds hånd i vår nød. Vi kan møte våre utfordringer med bønn og tillit til Herren. Og i den prosessen blir vi mer lik ham.

Herren sier til hver enkelt av oss: “Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.”⁵

Jeg bærer mitt ydmyke, men sikre vitnesbyrd om at Gud vår Fader kjenner oss personlig og strekker seg ut for å hjelpe oss. Gjennom hans elskede sønn Jesus Kristus kan vi overvinne verdens utfordringer og komme trygt hjem. Måtte vi ha tro til å stole på ham. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 1 Nephi 1:20.
3. Uttalt av rollefiguren C. S. Lewis som fremstilt i William Nicholson, *Shadowlands* (1989), 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), 88.
5. Jesaja 41:10.